

Fisketips i Lunner Almenning

Innhold

Fisketips.....	2
Dorging.....	2
Fluefiske.....	3
Flueutstyr.....	3
Fluevalg.....	3
Fluehappeninger på Lunner Almenning.....	4
Jiggfiske.....	5
Markfiske.....	6
Slukfiske.....	6
Sluktips.....	7
Gode sluker.....	7
Spinnerfiske.....	8
Wobblersfiske.....	9
Fiskeutstyr.....	10

Fisketips

Lunner Almenning har mange vann i ulike størrelser og med varierende fiske og insektliv. For å få mest mulig ut av fisketuren er det en fordel å beherske ulike fisketeknikker. Lunner Almenning sammen med Stig Werner har satt sammen noen enkle tips for best mulig fangst. Lykke til!

Dorging

Dorging er å slepe et redskap/agn etter båten. Dorging fra båt/kano foregår med en eller to stenger, der hvert redskap fiskes på hver side av båten. Ei dorgestang kan være en haspelstang på 7-10 fot. Stanga bør være forholdsvis myk, men likevel såpass stiv at den kan tåle påkjenningen ved å stå i spenn i timevis. Ei vanlig lett haspelsnelle i 2000-3000 klassen er ei fin dorgesnelle. En god og lett justerbar brems er viktig. Bremsen skal alltid stilles så løst at fisken enkelt kan dra ut sene uten risiko for senebrudd. Stangholdere er et godt hjelpemiddel og sørger for at stengene får en stødig og riktig posisjon slik at redskapene spres.

Dorgeredskap nummer en er wobblere, en meget naturtro imitasjon av småfisk. Slipp ut ca 30-40 meter sene bak båten, og man er i gang. Siden man ikke kaster under dorging kan svært lette wobblere benyttes. Flytende wobblere flyter opp til overflaten dersom båten stoppes, og de setter seg derfor ikke fast. En flytende wobblere vil ved å variere dorgehastigheten stige eller synke i vannet i takt med henholdsvis fartsreduksjonen eller fartsøkningen. En effektiv dorgetaktikk. Etter storørreten er slanke varianter i naturlige duse farger av den aktuelle byttefisker effektiv.

Den typiske dorgesluken er lett og tynn i godset og nokså stor og bred. Det gir økt bevegelse, og den lokker bedre. Tradisjonelle skjesluker med bred utforming brukes til alle fiskeslag, og fanger fisk.

Et markdrag er et typisk dorgeredskap. Bak lokkeskjeene festes en senefortom og en enkelkrok agnet med meitemark. Kort forklart lokker skjeene til seg fisk som så får øye på markklasen bakerst i draget. Bytt fortom og krok som medfølger fra produsenten. Markdragets fortrinn er stor lokkeeffekt når mange skjeer går samlet, ettersom trykkbølgen skjeene sender ut imiterer en stim småfisk. I tillegg har skjeene farger og bevegelser som minner om en fiskestim. En generell regel tilsier mørke farger på skjeene om natta og lysere utover dagen. Det er viktig å fiske markdraget saktere enn annet dorgeredskap. Stangtuppen skal vibrere.

Storørretene blir ofte tatt under lyse sommernetter, og da dorger man litt saktere. Fiskespisende ørret jager gjerne høyt i vannet og ofte langt fra land, men kan treffes nesten hvor som helst i vannet, men fordrer vann med en viss dybde i nærheten. Tålmodighet og litt flaks er to nøkkelord. Man bør også være utstyrt med en langskaftet håv, og ha på seg flytevest.

Fluefiske

Flueutstyr

Et fluefiskeutstyr er enkelt bygget opp. Komponentene er tilpasset hverandre, og til en viss grad den som skal bruke det.

En enhånds fluestang er aktuell under fluefiske i våre vann. En fluestang på 9 fot i snøreklasse # 4 er et godt valg, alternativt #3 eller #5. For øvrig er alle fluestenger klassifisert etter hvor kraftige de er og hvor tungt snøre de skal tåle. Enhåndsstenger kan brukes til alt fra lett ørretfiske i små myrputter til laksefiske. Fluesnellas hovedoppgave er stort sett å holde på snøret. Snella bør være av bredspoletype med mulighet for å løsne bremsemotstanden til det minimale. Fluesnøre er en viktig ingrediens. Såkalt backing er det som sitter innerst på snella. Den er der for å fylle opp, og for å fungere som ekstra sene ved stor fisk og lange utras. Backingen kan være en vanlig 20 lbs. På allmenningen holder det med 50 meter fluesnøre med vanlig flytende Weight Forward som matcher stanga. WF (Weight Forward) forteller at snøret blir tykkere mot slutten for å lette kastene, da man under fluefiske ikke har annen vekt enn selve snøret, ettersom flua ikke veier noen ting. Fluesnøre velges etter hvor høyt i vannlaget man skal fiske. I allmenningens vann er flytende og saktesykende (intermediate) aktuelle. Til fluesnøret festes en fortom, som kan kjøpes ferdig taperte i ønsket dimensjon til ørretfiske. Fortommen skal normalt være omtrent så lang som fluestanga. Spoler med 25 meter med fortomsspissmateriale på 0,18, 0,16, 0,14 og 0,12mm er mest brukt. Til de minste fluene bruker man de tynneste fortommene. Etter hvert som spissen på fortommen blir slitt må man klippe den slitte delen av. Når fortommen er på plass festes flua til den, og man er klar til å fiske.

Fluevalg

Tidlig på sesongen og når fisken ikke vaker, kan våtfluer fiske godt. Dette er fluer som synker. Et klassisk og godt mønster er Montana-nymfe. For å fiske den litt dypere kan man feste et lite blyhagl på fortommen. Flua skal imitere en øyestikkernymfe og bør trekkes inn sakte og nær bunnen.

Er det vak på vannflaten bør man ta frem tørrfluene. Dette fisket er best i mai, juni og litt ut i juli, og er perioden de største og viktigste klekkingene og svermingene skjer. Utover sommeren dominerer diverse landinsekter. En god allroundflue er flytende celleplast-maur. Ørret er glad i maur, og det finnes nesten alltid maur på vannet. Til andre tørrfluere må man ofte bruke et flytemiddel til å impregnere med slik at de flyter. Om fisken ikke tar maur, så forsøk å finne ut hva den vaker etter. Finnes insekter som har vingene stående rett opp, og har tre lange haletråder, er dette døgnfluere. Er det derimot bittesmå insekter og små vak, er det gjerne fjærmygg. Da er det 0,12 mm fortom og myggimitasjoner som gjelder.

Utover høsten kan man oppleve et meget godt tørrfluefiske. Fra slutten av august og ut til midten av oktober er det godt flueføre i vanna våre. I slutten av august kan man gjøre fine fangster med myggimitasjoner i duskregn. Utover i september og oktober, bør det være varme, vindstille dager og sol. Om høsten går det i fjærmygg, samt maurimitasjoner. Men det havner også mange andre landinsekter på vannet, som tege, veps og edderkopper. Fisken vaker spredt og forsiktig nær land på dager med sol og lite vind. Ofte er de enkle å få til å ta om man presenterer flua i nærheten.

På allmenningen er det hovedsakelig ørret som tas på flueutstyr, men også sik, abbor, røye og gjedde kan fluefiskes om man er på rett sted til rett tid.

Fluehappeninger på Lunner Almenning

Vårfiske: Nymfefiske kan gi god uttelling i de første små, åpne os, og Montana nymfen er en effektiv ørretfanger tidlig i sesongen.

Myrdøgnfluere: Den store myrdøgnflua starter starter sine klekkinger ca. 14 dager etter isgang, etterfulgt av den lille myrdøgnflua som starter en ukes tid senere. Navnet kan være noe misvisende ettersom myrdøgnflua finnes i nesten alle skogsvann og ikke bare i de typiske myrtjerna.

Maursverminger: I begynnelsen av juni når den første varmeperioden inntreffer, starter flyvemaurene sine svermerier. De er reale proteinbomber for ørreten og danner grunnlaget for et heftig tørrfluefiske. Maur finnes overalt, følgelig er alle vann i marka gode maurvann. Bruk gjerne en litt større imitasjon enn det virkelige insekt.

Vulgata: Fluefiskets formel 1. Disse store døgnfluene klekker utover i juni og juli måned avhengig av lokale forhold. De lokker kilosfisker opp til overflaten og gjerne helt inn til land, som ingen andre insekt klarer. Varme dager etter regnvær setter gjerne de store klekkingene i gang.

Vårfluefiske: Vårfluere finnes i alle vann og er tilgjengelig for ørreten i alle faser av livet. Det innebærer en lang periode for vårfluefiske. Gjerne til langt ut på høsten. Gode vårfluemønstre er Streaking caddies og Elk hair caddies.

Mygg og fjærmygg: Mygg og fjærmygg er ofte ørretmat veldig tidlig på sesongen og utover høsten. Fjærmygg er ørretmat helt til isen legger seg. I sure myrtjern er mygg og fjærmygg viktig mat hele sesongen.

Flueharving: Om høsten i mørke kvelder og netter vil såkalt flueharving kunne være svært effektivt. Bruk store caddies eller streamere som stripes rykkvis i vannoverflaten.

Jiggfiske

Enkelte ganger vil verken ørreten eller abborren ha sluk, spinner eller wobbler. Da kan det være et sjakktrekk å ha et par fristende "gelefigurer". Gummiagn er fellesbetegnelsen på ulike typer jigger. Dette er agn som ligger midt i mellom det generelle slukfiske og naturlig agnfiske. Gummiagn består av kunstig preparerte stoffer, men beveger seg og kan både smake og lukte som naturlig agn. En ulempe med sluk, spinner og wobbler er redskapens harde konsistens. Det fordrer et kjapt tilslag, hvis ikke vil en fisk raskt spytte ut det som verken smaker eller føles som mat. Jiggens største fortrinn er nettopp en svært myk konsistens, og som gjør den veldig bevegelig og at den føles naturlig.

Det finnes en mengde ulike typer jigger. Den kanskje beste gummivarianten til ørret og abbor er en shadjigg. Den imiterer en småfisk og har et innlagt bevegelsesmønster der halen slår raskt fra side til side ved innsveivning. Shadjigger monteres gjerne slik at kroken stikker opp av ryggen omtrent midt på fiskekroppen. Men til ørret- og abborfiske finnes mange typer ferdig monterte shadjigger med trippelkrok og innlagt kastetyngde. Disse har gode kasteegenskaper, og ettersom de kommer som svært naturtro utgaver av spesifikke fiskearter, blant annet abbor og ørret, er de meget effektive etter fiskespisende ørret og abbor. En shadjigg bør fiskes på slukvis, med regelmessige stopp, solide pådrag, variert hastighet og kjappe retningsendringer. Ofte er det under et stopp i innsveivningen en ørret angriper, og følgelig bør pådraget i etterkant være av det kontante slaget for å gi godt krokfeste på en eventuell motstander.

I tillegg til shadjigger fungerer vanlige jiggkropper med bøyd hale godt. Her er det viktig at kroken ikke sitter for langt unna halen, slik at fisken ikke kun smånapper i halen og unngår å bli kroknet. Blyhoder, som utgjør kastevekten til jigger, kommer oftest enten med et rundt kulehode eller med form som et spisset fiskehode.

Ved praktisk fiske er det vanlig å fiske jiggkroppen som den er, med påmontert blyhode og krok støpt i et stykke. En slikt redskap er langtkastende, synker raskt ned mot bunnen og fisker generelt godt. En jigg er i utgangspunktet en effektiv ørret- og abborfanger, men en forutsetning er at man under innsveivning klarer å få jiggkroppen til å svømme realistisk og fristende i vannet. En god start vil kunne være å observere småfisk langs land. Legg merke til hvordan de svømmer i rykk og napp med stadig

retningsendringer. Forsøk å overføre dette til eget fiske gjennom regelmessige stopp, hyppig akselerasjon og raske retningsendringer der stangtuppen svinges raskt fra side til side.

Markfiske

Markfiske er meget effektivt etter de fleste fiskearter i våre vann. Man kan fiske med mark på mange ulike måter, og hver metode kan ha sine fordeler og være utslagsgivende under ulike forhold.

Slukfiske

Slukfiske er svært utbredt og populært. Sluker er aktuell redskap i store innsjøer, via elver til skogstjern, men ingen sluk er like effektiv under absolutt alle forhold.

Slukstørrelse og tyngde avhenger av sted og fiskestørrelse. I vann med mye og mindre fisk er sluker opptil 12 gram førstevalget. I større vann og innsjøer kan tyngre og større sluker prøves, men bør tilpasses forventet fiskestørrelse og rådende forhold. Generelt lokkes stor ørret og abbor av større sluker.

Småfisk, som en sluk skal etterligne, svømmer i rykk med små pauser. Med flere små stopp i innsveivningen, kan småfisks rykkvise svømmebevegelser imiteres, likeledes oppførselen til en liten fisk som leter etter mat på bunnen. I stedet for stadig å stoppe helt opp, kan du variere med å sveive langsomt for så å øke tempoet igjen. Slik sveiving kan imitere et bytte som forsøker å flykte eller en skadet fisk som beveger seg i rykk og napp. Det å senke og heve stanga sørger for at sluken synker eller stiger i vannet. Det å nappe i stanga en gang i blant, eller å variere mellom lange og korte omdreininger på snella, kan også utløse et angrep. Når sluken går på dypere vann sveives den inn

med lav stangtupp, og på grunnere vann løftes stangtuppen. Teknikken gir god kontakt med sluken, og man kan lettere kontrollere hvor dypt den går.

Farger og mønster på sluken kan ha avgjørende betydning. Forenklet kan man si at sluker med blanke, blå og grønntoner fisker oftest best på lyse dager, grå og diffuse på grå, regnfulle og mørke dager, mørke/hvite om natta og fluorescerende i grumset vann. Slukfiske etter utpreget fiskespisende ørret, bør inneha slukfarger som byttefisker i vannet. Dette er kjente farger som tenner jaktinstinktet.

Enkelte mønstre har mer typiske insektstrekk og bør forsøkes under intens vakaktivitet. Sluker med mønstre av fisk med øyer og påmalt fiskeskjell, bør prøves i vann der småfisk er hovedføden. Mønstre med røde, gule eller oransje tigerstriper eller prikker utløser ofte en mer aggressiv atferd og bør prøves om fisken ikke virker sulten.

Sluktips

- Benytt en slukhempe. Det forenkler bytte av sluk og gir sluken friere gange i vannet.
- Man kan montere ei flue på en fortom (en løs senebit), for så å feste den i slukens bakerste splittring. Flua kan henge ca. en meter etter sluken i vannet. Benytt gjerne en tyngre kompakt skjesluk. Brems kastet rett før sluken treffer vannet så fortom og flue strekkes ut og havner bak sluken.
- Man kan først feste ei opphengerflue (flue knytt på en kort senebit som festes til hovedsena) ca. en meter over seneenden, for så å knyte en sluk i seneenden. Fisk sluken rykkvis og hurtig, og den vil gå opp i vannet med hissig, dirrende rykk, og synke tilbake med skjenende, bløte bevegelser. Sluken vil se ut til å jage flua og konkurranseinstinktet fra en jagende ørret kan slå inn.
- Knyt ny slukknote jevnlig og kapp en halvmeter av seneenden. Kasting, bunnapp og kontakt med stein, røtter og vannvegetasjon, reduserer knute- og senestyrke.

Gode sluker

- Lillauren. Utgaven med grønn flake i 7-12 gram bør få svømmetid i kaldt vann vår og høst.
- Mørungen i assorterte farger. Spesielt hvit/røde prikker til nattfiske, kobber/røde prikker til dagfiske med sol, sort/rødt til overskyet vær/kveldsfiske og oransje/sort til høstfiske på dagtid.
- Sølvkroken Spesial (blå/blank med røde prikker) er god på treg ørret i kaldt vann, og blånyanser er å foretrekke framfor grønt når omgivelsene er «grå». Spesial (rød/kobber) er en god allroundsluk på dagtid. Spesial (blank med røde prikker) i større og klare vann på middels dybde, gjerne når det skifter mellom skyet og sol.
- Loftys Cobra er effektive sluker over grunne områder, og for fiske langs land. Utgaven i grønt med svarte tigerstriper er god der sollys kaster grønnskjær i vannet, ellers rødbrune utgaver i grunne eller mørke myrtjern og sølv og svart i kaldt vann og nær land om natta. Sluker på 4 og 7 gram er å foretrekke.
- Blå, grønne og blanke sildesluker av typen Stingsilda i 7-25 gram i store vann som krever lange kast, og der fisken står nede ved bunnen. Ofte er dette stor fisk.
- Møre-silda, 10-28 gram. Forsøk rødt/kobber og hvit/blank på solskinnsdager, blå/blank til overskyet klart vann på dagtid og sort/rødskimmer til større skogsvann og myrtjern.

Spinnerfiske

En spinner har en særegen utforming. Med et flatt skjebblad plassert foran en kompakt kropp blir den en mellomting mellom et insekt og en fisk, noe som både kan være dens styrke og svakhet. En fordel under insektlekkinger vil være at spinneren kan oppfattes som et insekt, og enkelte spinnerer har fluelignende trippelkroker og insekttypiske mønstre og farger for å forsterke inntrykket. Spinnerens svakhet er at den ikke minner særlig om en fisk og frister generelt ikke store fiskespisende ørret på samme måte som en småfiskimiterende sluk.

En annen fordel er at spinneren generelt kan fiskes saktere enn en sluk uten at det går utover gangen eller lokkeeffekten i vannet. Dette er en viktig egenskap når man fisker over grunne områder der spinneren kan jobbe i et naturlig tempo, samtidig som man unngår bunnapp. I kaldt eller i varmt vann kan mye fisk bli mer passiv og stedbunden. Da vil det kunne være gunstig med en spinner som sakte surrer forbi standplassen og opptrer som et enkelt bytte fisken ikke må bruke særlig energi på å fange.

Ved slukfiske er det formen og fargen som generelt avgjør hvilken sluk man bør fiske med, mens en spinnerfiske også bør ta hensyn til lyden som det roterende spinnerbladet avgir. Lyd kan lokke bedre enn både lukt og syn, og særlig ved fiske om kveld og natt, og i grumsete vann med dårlig sikt, kan en spinner være sluken overlegen.

Generelt bør farge- og mønstervalg være de samme som for sluk, men det bør vektlegges at spinnerbladet gis mesteparten av farger og mønster, og ikke nødvendigvis kroppen. Spinneren er også konstruert for et fiske på grunt og middels dypt vann, der fargespekteret når ned, og de kan generelt ha litt sterkere farger eller tydeligere mønstre som turrer fisken til hugg, dette også for å imitere insekter.

Start innsveivningen med et lite rykk i stangtuppen for å være sikker på at spinnerbladet begynner å rotere.

Gode og effektive spinnerer er Myran spinnerne på 3 og 5 gram, med svart kropp og gullprikker med enten gull, sølv, kobber eller sort og gullprikket spinnerblad. Disse gir gode kastelengder og har små, skarpe kroker, og den fanger mye ørret, særlig i typiske myrtjern. Spinnerer som Vibrax, Mepps og Panter Martin bør også få plass i slukboksen. Disse går høyt i vannet og fisker godt på grunt vann, og når det øvre vannlaget er oppvarmet slik at ørreten beiter insekter i vannskorpen.

Wobblersfiske

Mange forbinder wobblere med store utgaver og som typisk spesialisert dorgeredskap, men de finnes også i mikrostørrelser som blant annet kan kastes fra land. Med slike små fristelser lar blant annet ørret og abbor seg lokke. En mikrowobbler er maks 5 til 6 cm lang, en lengde og størrelse all ørret over et par hundre gram finner interessant. Dette er typisk yngel- og småfiskstørrelse, og vanlig mat for ørret og abbor fra små skogstjern til store innsjøer.

Det ultralette utstyret er som skapt for slikt fiske. Stanga bør ha en aksjon som gir litt snert i kastet, beregnet for kastervekter fra 2-10 gram. Snella bør være liten med forholdsvis grunn spole i klasse ca.1000. Tynn sene gir mindre friksjon og dermed lenger kast. Multisene er sterkt og diameteren kan slankes, og er å anbefale til lett mikrofiske. Med ei multisene på 0,10-,012mm flyr sene av spolen uten særlig kraftforbruk. I tillegg gir den bedre kontakt med wobblersens gange i vannet, og man får raskere føling om det er fisk bortpå.

Mikrowobblere kommer i flytende og synkende utgaver.

Den synkende utgaven synker straks den treffer vannet. Når innsveivningen starter oppsøker den et spesifikt svømmedyp, som avhenger av wobblersens utforming, vinkel og størrelse på styreskjeen, samt senefestes plassering. Varianten kan i stor grad fiskes lik en sluk, der den under pauser i innsveiving vil synke lik et småskjelvende eller krampeaktig individ, noe som gir jaktende fisk hint om at den her har med en skadet småfisk å gjøre.

En flytende wobbler vil duppe i vannoverflaten når den kastes ut. Ved innsveivning dykker den til sitt svømmedyp. Men der en synkende wobbler vil synke under innsveivningstopp, vil en flytende stige mot vannoverflaten. Ved stadig å endre innsveivningstempoet kan man dermed variere en flytende wobblers svømmestil i utallige bevegelser. En flytende variant vil også sjelden hekte seg i bunnvegetasjon eller uryddig bunn, og er generelt enklere å håndtere på svært grunt vann.

Mange tror det å kaste langt er nødvendig for å få fisk. Men i stedet for å kaste langt og på måfå, er det langt mer effektivt å kaste kort og målrettet. Det er også langs land småfisk generelt oppholder seg, og er dermed et hyppig benyttet jaktområde for større fisk på jakt etter småfisk. Det er derfor lurt å kaste langsmed vannkanten. Er det ikke napp å få nær land, bør man fortsette å kaste til sidene, men nå ved å vinkle kastet noen meter lenger ut, helst i marbakken, altså i overgangen mellom grunt og dypt vann, for å forsøke å treffe på patruljerende fisk. Det er gjerne langs marbakken disse svømmer, på jakt etter et enkelt bytte eller for raske angrep inn på grunt vann. En liten fiskeimitasjon som har forvirret seg ut på dypere vann vil vanligvis tirre jaktinstinkt og ofte gi et brutalt hogg i stanga.

En mikrowobbler skal imitere en liten yngel eller småfisk. Det finnes flere varianter lik ekte byttfisk. I mindre skogs- og myrtjern hvor det finnes ørekyte, fisker som regel en imitasjon av denne godt. Finnes det abbor, bør en mer fargerik abborvariant forsøkes. Ørret sper gjerne på med abboryngel på menyen. I litt større vann kan typiske småørretimitasjoner gi fin fisk.

Fiskeutstyr

For fiske etter ørret, abbor, sik og røye fra land trenger man en pålitelig stang og snelle, samt sene. Deretter er det å velge det redskap eller den type agn man ønsker å bruke. En spenstig stang på ca. 8 fot og en haspelsnelle til lett fiske i klasse 1500 er et godt basisutstyr til både mark-, sluk- og spinnerfiske i våre vann.

Når det gjelder sene har man valget mellom multifilamentsene (flettesene) og monofilamentsene (vanlig nylonsene). Det er opptil den enkelte hva man foretrekker. Multisene er svært sterk og er helt stum noe som gir god kontakt med redskapen i vannet. Ulempen er at den er mer skjør og lettere kan flise seg opp eller ryke ved kontakt med steiner etc. Monosene er mer elastisk, mykere og generelt noe mer usynlig i vannet. Til fiske på allmenningen kan multisene i 0,10-0,12mm være et godt utgangspunkt, mens monosene i størrelser mellom 0,18-0,22mm er et greit valg.

I tillegg til stang, snelle og sene bør man også ha en håv. Det mest kritiske øyeblikket under kjøring av fisk er nemlig når den skal landes, og ingenting er så ergerlig som å miste troféfisken omtrent på land. Videre vil et par polaroidiserte fiskebriller kunne være et godt hjelpemiddel.

Polarisasjonsfilteret på brillelinsene stenger ute de horisontale strålene som reflekterer lys og sørger dermed for sikt ned gjennom speilhinna som vannoverflaten gir. Man får dermed fritt innsyn til ørretens verden, potensielle skjulesteder eller selve fisken. Man vil også bli spart for ergerlige bunnapp da hindringer i vannet blir oppdaget på lang avstand. I tillegg gir brillene beskyttelse mot strålinger og mot direkte slag fra kvister og lignende.

Et lite redskapsskrin bør også følge med. Det å ha orden på kroker, søkker og småting er viktig. Alt smått har en forunderlig evne til å forsvinne, og er det i tillegg dårlig lys er det greit å ha alt smått samlet på ett sted.

Målebånd og fiskevekt gir nøyaktig svar på det alle spør om: Hvor stor var den fisken og hvor mye veide den?

En kniv bør være med på fisketur. Den har utallige funksjoner og bruksområder.

En hodelykt er også nødvendig i årstider det blir fort mørkt. Den store fordelen er at man har lys samtidig som begge hender er fri til å foreta slukskifte, treffe med sena gjennom bitte små krokøyer eller lignende.

Til slutt vil en fiskeveske eller en liten sekk være hendig for å få plass til alt utstyr, samt mat og drikke, på et sted.

